



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et  
Mi-||racvlis Clari, Opera**

**Seuse, Heinrich**

**Coloniae, 1615**

Quam sit fallax Mundi amor: & quam sit amabilis Deus. Capvt VI.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38029**

**D. HENRICI SVSONIS**

ria, cor meum longè amantissimum inflammabit.

*Matt. 11.*

**MI**N. Perfice Aeterna Sapientia bonam voluntatem meam pro gratissimo beneplacito tuo. Nāque reuera *suaue est iugum tuum, & onus tuum leue.* Nōrunt id experti omnes, & quos ante nimis depressoerat durissimum iniquitatis iugum.

*Quam sit fallax Mundi amor: & quam sit amabilis Deus.*

**CAPVT VI.**

*Anima & hinnuli fatigati collatio.*

*Psal. 41.*

*Conuersatio Christi quid sit.*

**M**IN. Quantumuis breui morula **DEVS** dulcissime extra te me recipiam, non aliter mihi accidit, quàm hinnulo, amissa parente sua, acri venatione fatigato, nec vnquam pennigerum intermittenti cursus sui volatum, donec ad suum reuertatur domicilium. Siquidem ad te Domine confugio, tibi fonti viuo suspiro & inbio & quidem studio fragrantissimo, haud secus quàm ceruus desiderat fontes aquarum. Breuis horula sine te Domine annus est: vno die tua caruisse familiaritate, animę amanti mille anni videntur. Age igitur frons rara & peregrina, vernans virgultum, rubentium frutex amœne rosarum, extēde brachia, explica florigeros diuinę humanęque naturę tuę ramos. Facies tua Domine gratissima est. Os tuum vitalibus scatet verbis. **Tota conuersatio tua purissimum speculum est honestissimę disciplinę, modestię, ac mansuetudinis. O dulcissima sanctorum omnium cōtemplatio. O terq; quaterq; beatum illum, quę tua dignaris suauissima amicitia.**

**SAP.**



SAP: Multi ed quidem vocati sunt, sed paucie. Matt. 22.

lesti. MIN. Tunc igitur dulcissime Domine eos respicisti, an illi te abiecerunt? SAP. Aperi internos oculos, & intende eos in presentem visionem. MIN. Video quiddam Domine, quod me vehementer exteret: itaque ex imo pectore ductus suspirijs, dicere non dubito: Hei mihi quod vnquam natus sum. Verumne est, quod sentio, an in somnijs deludor? Iam ante quidem Domine mirifico te decore ornatum conplexi: at nunc non nisi peregrinum intueor, exulem & reiectaneum, baculo suo miserandum in modum innitentem, consistentemque ad peruerstum & ruinosum oppidum, cuius fossæ iam conciderunt, muri scissi sunt, solamque extant hincinde veteris structuræ alta fastigia, & est in ea ingenio hominum frequentia, in quibus plerique sub humana effugie nihil à feris differunt. Ad hoc, inquam, oppidum cerno exulem peregrinum sursum deorsumque inambulantem, expectantemque si quis ei velis manum porrigere: at repelli eum à compluribus magna cum indignitate, & præ occupationibus quibus implicantur, vix ab illis adspici: ac nihilo minus paucos quosdam illi manus offerre, sed ediuerso feras illas id moleste ferre ac perpedire: tum verò peregrinum illum coram illis miserabiles dare gemitus, atque ita dicere: Moueat vos & cælum & terra, mihi que condolete, quòd cum ciuitatis huius causa tam duros exantlauerim labores, tam malignè hic accipior: contra verò, qui eius gratia nec pedè vnquam mouerint, tam comiter & benignè hic tractantur. Istiusmodi Domine visio mihi

Exultis & vrbis ruinosa visio quæ.

Iesu Christi de religiosorum ingratitude querela.



iam proposita fuit. Sed quid sibi vult Domine?  
Est ne verum quod conspexi, an fallor potius?

SAP. Nihil habet isthęc visio mendacij. Audi fili mi rem lamentabilem, & tangat miseratione pium animum tuum. Ego, ego sum abiectus ille & profligatus peregrinus, quersus intuitus es. Ego quondam apud eius vrbis habitatores in multo honore fui: at nunc relegata sum in exilium, & miserè repulsa.

Quid sibi visio  
supradicta  
& velit.

MIN. Quodnam est hoc oppidum Domine, aut quinam illius incolæ?

SAP. Vrbs ista ruinosa & penè collapsa, strenuam illam ac feriam designat vitam Monasticam vel religiosam: in qua quidē olim magna cum reuerentia & honestate mihi seruebatur, agebaturq; vita sanctissima & securissima: at eadem nunc plerisque in locis plus satis labascit: fossæ eius ruinam minantur & concidunt, muriq; scinduntur: id est, deuota obedientia, voluntaria paupertas, & abstracta puritas & castitas cum sancta simplicitate coniuncta, pessum obire incipit. præterquam quod præcellæ structuræ quædam adhuc cacumina visuntur sub specie quadam externarum obseruationum, siue rituum ac consuetudinum? Porro frequens ille grex humanam præ se ferentium speciem, cum nihil habeant diuersum à belluis, homines significat sub habitu religioso cor animumq; huic Mundo deditum gerentes, & præ externis temporalium negotiorum occupationibus me ab animo suo repellentes. Quod autem quosdam vidisti manus quidem suas mihi porrigētes, sed ab alijs mihi retrahi, id sibi vult, quorundam bonam voluntatem & reli-



& religiosa initia aliorum sermonibus & improbis exemplis deprauari ac eueri. Baculus verò, cui innitebar, coram illis assistens, Crux est acerbissimæ passionis meæ, qua ego illos nunquam adhortari desino, vt eius memores sint, atque sui cordis amorem in me vnum cōferant. Denique clamor ille & gemitus miserabilis quem audisti, nihil est aliud, nisi quod mors meā iam vocem edere incipit, semperq; clamitabit aduersus eos, apud quos nec immensa charitas, nec acerbissima mors meā id posunt obtinere & efficere, quò minus me reijciant eliminentq;.

Baculus quis, cuius memoriam nobis reficere deberet.

MIN. Certè Domine cor animumq; meum diri doloris mucrone conficit, quod cum vltra omnem modum sis amabilis, tamen in multorum cordibus post innumera beneficia tua ad eò nullius pensi haberis. Sed obsecro Domine, qualem te illis exhibiturus es, qui in hac forma miserabili, sub qua plerique te abijciunt, manus suas fideliter & amanter tibi porrigunt?

SAP. Quotquot iam mei causa labentium rerum amori valefaciunt, meq; solum vita & amore recipiunt, sicq; perpetim perseuerant, eos ego ipse Diuina mea charitate & suauitate consolabor, atque extremum trahentibus spiritum manus præbebo meas, & in solum sempiternæ dignitatis & excellentiæ meæ coram toto cælorum exercitu eos sublimabo.

Qualis eorū qui propter Deum hic se se deijciunt, futura metaces.

MIN. Non paruus eorum numerus est Domine, qui & te amare velint, nec tamen amori caduco nuncium remittere. Putant se tibi cha-



ros admodum fore, & nihil minus vano actō  
porario amor operam nauare volunt.

Duobus do-  
minis diuer-  
sis obsequi  
difficile.

SAP. Remissi non minus impossibilē mo-  
liuntur, quàm qui velint amplissimam cæli  
molem complicare, & in conchulam include-  
re. Verbis quidem pulchris se tumentur, sed su-  
per ventum ædificant, atque super iridem stru-  
cturam collocant suam. Quæso te, qua tandem  
ratione possit illi quod æternum est, cum illo  
quod temporarium est, conuenire, quando nec  
temporaria duo contraria sese in eodem pati-  
untur? Fallit meritò seipsum, qui regem regū  
omnium vult in communi locare pandotheo,  
aut in priuatum vilis mancipij domicilium  
protrudere. Crede mihi, planè abstractus viuat  
oportet à creaturis omnibus, qui hospitem  
hunc dignissimum ritè velit excipere.

MIN. Quàm igitur mirè eorum fascinata  
sunt pectora Deus meus, quod isthæc nolunt  
perpendere?

SAP. Cimmerijs sunt immergi tenebris.  
Multo labore & sudore mundi huius gaudia  
aucupantur, nec tamen illis pro voto perfectè  
vnuquam potiuntur. Ante decem affliguntur  
aduersis casibus, quàm vel semel illis aura se-  
renior affulgeat: quâtoque suis affectibus pro-  
pensius obsequuntur, eo semper tristiores, ac  
acerbiorem ferunt repulsam. Corda DEO va-  
cua & à DEO auersa, non possunt nō perpetuis  
angi timoribus ac terroribus. Atque ea ipsa  
momentanea quibus perfruuntur gaudia, ma-  
ximis sunt permixta molestijs, amittuntq; ea  
summo cum dolore & acerbitate. Mundus iste  
torus est invidus, fallaciosus, inconstans, ac va-  
rius.

Cor Deo va-  
cuum, cuius-  
modi.

Mundi incō-  
stantia quan-  
ta.



rius. Simul enim ut spes lucri concidit & euanescit, amicitia quoque finem habet. Atque ut paucis expediam, id pro certo habeas, nunquam quenquam neque vera dilectione, neque perfecto gaudio, neque stabili cordis pace in creaturis mortalibus esse potitum.

MIN. Profecto Domine dulcissime, res est lamentatione digna, tot praeclaras animas, tot corda amori apertissima, tot denique tam formosas, iucundas, Deique imagine insignitas formas, quae ex spiritali tecum inuito coniugio reginae & imperatrices possent effici, caeloque ac terrae dominari, tam stolidè & imprudenter se à te abalienare, atque in tantam vilitatem abijcere. Heu heu Deus piissime, adeo id genus homines sua sponte perire. Ut enim habet veritas verborum tuorum, satius illis foret mortis horrendae vi animam euelli ex corpore, quam te, qui vita es aeterna, ab illorum animabus, ubi nullus tibi locus datur, seiungi oportere. O stupidi vesanicque Moriones, quanto perè magis ac magis grauissima vestra auferuntur dāna? quantum increfcit ingens iactura salutis vestrae? Cur ita patimini gratissimum, praeclarissimū iucundissimū præterlabi tempus, aut vix aut nunquam reparabile, ac nihilo feciūs interim tam vos letos & hilares exhibetis, perinde quasi nihil vestra interfit? O sapientia benignissima, utinam nō essent sese, utinam comperta hāc haberent.

Inipientia  
humanae de-  
ploratio.

SAP. Audi rem & mirabilem & miserabilem. Planè hāc ipsi non nesciunt: immò & horis omnibus comperiunt, nec tamen suis volunt abstinere voluptatibus. Nōrunt hāc, inquam, nec scire tamen volunt. Interim errores suos & vitia

Miseranda  
mortalium  
dementia.



vitia quasi manifesta nituntur luce tueri, quae tamen à simplici & nuda veritate discordant, quemadmodum plerique ex illis serò experiuntur.

Quid crucem Iesu fugientibus meritò obtingat.

MI N. Vndè in eis tanta inest amentia? aut quid hoc sibi vult Deus sanctissime?

SAP. Putant quidem, conanturq; meae seruitutis molestias & cruces effugere, & ecce in alias medias praecipites ruunt, cum enim me, qui sum bonum sempiternum, & suae iugum meum ferre nolint, permissu seuerę iustitię meae multis, ijsque grauib; premuntur oneribus, & dum pruinam timent, cadunt in niuem.

MI N. Quæso sanctissima Sapiencia memineris, absque tua ope & virtute neminem quicquam posse. Equidem nullum eis video commodius remedium superesse, quam vt tristes oculos suos ad te leuent, tuisq; paternis pedib; aduoluti, acerbis cordis sui lachrymis petant à te illuminari, & duris, quibus sunt irretiti, vinculis absolui ac expediti.

SAP. Nunquam non ego opitulari paratus sum, si modo ipsi parati essent. Ego illis non desum: at illos mihi deesse perspicuum est.

MI N. Dolet valde, Domine, dilectum à dilecto separari.

Nos Deo, nō Deum nobis, deesse.

SAP. Est id quidem verum, sed si ego in me diligentis pectore amantium omnium amorem fidelissimè ac abundè sarcire & superare nollem. MI N. At difficile est diu assueta relinquere. SAP. Sed longè difficilioris erit futura tormenta perpeti. MI N. Forsitan ita affecti atque in seipsis constituti sunt, vt nihil hoc eis officiat.

Nota.

SAP.



SA P. Ego verò præ omnibus optimè constituta fui, nec tamè quisquam minus amori vano deditus fuit. Et quí tandem id possit esse ordinatum aut rectè constitutum, quod ex ipsa sua natura cor perturbat, animum perplexum efficit, cor à deuotione & internæ vitæ studio abstrahit, eiusque pacem aufert, ostia siue fenestras, post quas vita spiritalis & Diuina latet, id est, quinque sensus perfringit ac patefacit, tollit pudorem & verecundiam, adducit cæcitatem ac stupiditatem, itemq; gratia hominem exuit, & efficit DEO alienum, denique hominem interiorem, tepidum: & exteriorem, desidem reddit?

MIN. Persuasum habent Domine, non se vsque ad eò impediri aut lædi, propterea quod amorem suum putent esse spirituales.

SA P. Oculo benè sano, plerunq; non minùs officit farina triticea, quàm liuidi vel pallidi cineres. Cuius oro, vnquã præsentia minùs fuit perniciosa, atque mea apud discipulos charissimos) Nulla illie volitabant verba ociosa, nò erat aliqua in moribus petulantia. Non incipiebatur sublimiter in spiritu, & postmodum in profunda inseparabilis confabulationis voragine desinebatur. Nil illie nisi seriam synceritatem, veram strenuitatem ac grauitatem, & integram veritatem omnis fallaciæ expertem, cernere erat. At nihilo secius fraudari illos necesse fuit præsentia mea corporali, quò spiritus capaces fierent. Quid igitur impediementi fieret hominum præsentia, ex quibus per plures citius foràs pertrahunt & illiciunt, quam vel vnus introducat? faciliusque alios noxijs simulacris

verissima le  
pidoque col  
latio.



*Pruina & ea-  
duci amoris  
assimilatio.*

*Amor rerum  
caducarū cō  
religioni per-  
niciosior quō  
familiarior.*

*Disticta oc-  
iosē dictorū  
factorumque  
exigenda ali-  
quando ra-  
tio.*

lacris vel imaginibus crebrò deprauant, quàm  
vel semel salubri institutione imbuant? Et vt  
summatim dicam, quemadmodū gelida prui-  
na verno tempore amenos corrumpit flores:  
ita amor caducus omnem diuinum extinguit  
feruorem ac strenuitatem, religionisque disci-  
plinam. Quod si hac in parte aliquod apud te  
dubium haret, adspice circumquaque iacentes  
vineas, olim in primis suis initijs mira amce-  
nitate floridas, vt iam prorsus contabuerint  
ac defloruerint, aded vt strenui feruoris ac fer-  
uida strenuitatis magnæq; deuotionis vix pa-  
rum superfit. Sed id omninò perniciosissimum  
est, ac vix reparabile damnum, quod iam in  
consuetudinem abiit, & religiosæ honestatis  
loco habetur hoc ipsum, quod tam occultè om-  
nem religionis deuastat profligatq; felicita-  
tem. Tanto nimirum perniciosius est, quanto  
minùs perneciale videtur. O quot præclari  
horti aromatū, eximijs mirificè decorati cha-  
rismatis, in quibus Deum haud secus, quàm in  
cælesti paradiso delectabat commorari, iam  
prodolor ex amore labentium rerum non ni-  
si lolium & steriles producant auenas: quique  
prius rosas ac lilijs abundabant, iam non nisi  
spinas, vtricas, & tribulos proferunt: Atq; quos  
olim habitare solebant spiritus angelici, nunc  
sues spurcissimæ commaculent. Væ, væ, væ ho-  
ræ illi, qua verba omnia infrugifera & ociosa,  
tempus omne deperditum, & quicquid vnquā  
boni neglectum est, ad rationem reuocabitur:  
qua quicquid inutiliter dictum, cogitatum,  
scriptum est tam occultè quàm manifestè, co-  
ram Deo & toto mundo recitabitur, eiusq; mēs  
& in-



& intentio sine vlllo prætectu perspicuè intelligetur.

MIN. Sermones tui Domine acres & efficaces sunt valde, & reuera pectus ferreum sic oportet, quod his non permouetur. Atqui Domine DEVS, pleriq; tam tenera sunt natura, vt amore facilius quam timore trahantur. Quando igitur à te Domine natura condita est, nec eam destruere vis, sed potius perficere, mitte ià obsecro Domine iniucundos hos sermones, & explica seruo tuo, vt sis mater pulchræ dilectionis, & quam suavis sit amor tuus.

Nonnullos amere potius, quam timore trahi.

Quàm sit amabilis DEVS.

## CAPVT VII.

MIN. Enimuerò Domine in memoriam nunc redeo dicti illius amantissimi, quo tu illicis nos, loquens de teipso in Ecclesiastico: *Transite ad me omnes, qui concupiscitis me, & à generationibus meis implemini. Ego mater pulchra dilectionis. Spiritus meus super mel dulcis, & hereditas mea super mel & fauum. Vinum & musica latificant cor, & super vitrag, dilectio sapientia.*

Ecl. 24.

Ibid. 40.

Profectò Domine aded te amabile & desiderabilem exhibes, vt meritò possint omnium corda tibi affici, te concupiscere, & amoris tui lamentabili desiderio cruciari. Verba tua amorè spirantia, tã suauiter ex mellifluis tuo promanant ore, vt multorù animos etiã in ipso gratis flore tã efficaciter vulnerent, vt amor omnis tēporanius in eis penitus marcescat. Hinc itaq; magno cordis desiderio & anhelo animi affectu suspiro & inhiò: de hac tua amabilitate audire

603-